

Remonstranten Sommelsdijk

“Vrouwelijk en mannelijk schiep ‘Z hij’ hen ...”

Zondag 19 februari 2023

Bram Schrier, ouderling van dienst

Sjaliene de Waal, organist

Toon Vessies, voorganger

Orgelspel

Welkom

Aansteken kaars

Wij zingen “In de veelheid van geluiden” LB 283: 1 t/m 4

Inleiding

Wij zingen “Wij komen als geroepen” LB 612: 1 t/m 3

Gebed vanuit verstillig

Wij zingen “Dragende, moederlijke God” LB 707: 1 t/m 3

Gezongen lezing: “Er is een land waar vrouwen willen wonen” – een gedicht van Joke Smit (1933-1981)

Er is een land waar vrouwen willen wonen

Waar vrouw-zijn niet betekent: tweederangs en bang en klein

Waar vrouwen niet om mannen concurreren

Maar zusters en gelieven kunnen zijn

Waar rimpels niet de eenzaamheid voorspellen

Maar paspoort zijn naar wijsheid, aanzien, 's werelds

raadvrouw zijn ... waar jonge vrouwen dus een leven

voorbereiden waarin zij veertig, zestig, tachtig zullen zijn

Er is een land waar vrouwen willen wonen

Waar onrecht niet als een natuurgegeven wordt beschouwd

Waar dienstbaarheid niet toevalt aan één sekse

En niet vanzelf een man de leiding houdt

Waar moeder niet hetzelfde is als huisvrouw

Waar steeds opnieuw wordt nagegaan wie zwak zijn en wie sterk

... waar allen zorgen voor wie hulp behoeven

En 't brood verdienen met maar vijf uur werk

Er is een land waar mannen willen wonen

Waar jongens van de plicht tot flink en stoer doen zijn bevrijd

Waar niemand wint ten koste van een ander

En man-zijn ook betekent: zorgzaamheid

Waar angst en rouw niet weggemoffeld worden

Waar mannen zonder baan niet denken dat ze minder zijn
Waar vrouw en man elkaar niet hoeven haten
Maar eindelijk bondgenoten kunnen zijn

Er is een land waar mensen willen wonen
Waar jong zijn niet betekent dat je steeds wordt genegeerd
Waar zwakken met respect benaderd worden
En vreemdelingen niet meer gekleineerd
Waarin geweld door niemand meer geduld wordt
Waar allen kunnen troosten als een mens ten onder gaat
Dat is het land waar mensen willen wonen
Het land waar de saamhorigheid bestaat

Als een kind ... alles nieuw ... vrij naar Dorothe Sölle
Het geloof is als een kind dat altijd bezig is
om van iets ouds weer iets nieuws te maken.
Ze gelooft nooit in het kwaad en mikt altijd op het goede

Het geloof boort nieuwe bronnen aan,
waar de bodem al lang lijkt uitgeput

Ze zal nooit zeggen: het is immers altijd zo geweest
Ze blijft gespitst op nieuwe kansen voor de toekomst
Ze weet van de slang, maar wedt op de duif

De liefde is haar oorsprong, de hoop haar toekomst.
Geloof schrijft niets of niemand af, maar steekt
haar omgeving aan met geluk en mededogen

Ze houdt overal een belofte open,
die haar door God is ingefluisterd:
Zie, Ik maak alles nieuw –
begin er maar vast mee ...

Gezongen lezing: “Wie ben je” door Lenny Kuhr (1950)

Wie ben je, wie ben je ... en ken je jezelf wel
Wie ben je? Waar ga je heen ...

Ben jij de mens die maar niet op durft te staan
Bang voor de waarheid, sluimert in waan
Verscholen je vuur ergens diep in je jeugd
Verholen de liefde achter de deugd
Wie ben je ...

Ben jij de mens altijd goed gehumeurd
Altijd vitaal, niet langer getreurd
Is dit dan werk'lijk je ware gezicht
Of hou je krampachtig de waterkraan dicht
Wie ben je ...

Ben jij de mens die niet de minste kan zijn
Gewoon bang voor gezag, mij krijg je niet klein
Wie ziet er jouw wanhoop, wie eindigt jouw spel
Wie heeft er jou lief, wie kent er jou wel ...

Wie ben je, wie ben je ... en ken je jezelf wel
Wie ben je? Waar ga je heen ...

Ben jij de mens die zich nooit helemaal geeft
Die altijd en eeuwig een achterdeur heeft
Drukke gebaren en snedige taal
Wanneer komt er een keer een eind aan 't verhaal
Wie ben je ...

Droeg jij in je leven het lijden zo goed
Ieder bewondert nog altijd je moed
Wie draagt je een keer van je eenzame troon
Wie spreekt jou 'ns tegen, wie doet dat gewoon
Wie ben je ...

Ben jij de mens die maar niet groot durft te zijn
Die zich steeds vereenzelvigd met schuld en met pijn

Bang voor je kracht die je zelf al kent
En dat men je afwijst om die die je bent

Wie ben je, wie ben je ... en ken je jezelf wel
Wie ben je? Waar ga je heen ...

Overdenking "Vrouwelijk en mannelijk schiep 'Zhij' hen ..."
Enkele keren onderbroken door het zingen van lied 925
"Wek mijn zachtheid weer"

Muzikaal intermezzo

Gebed vanuit verstillig - aansluitend een Maori-gebed

Eeuwige Geest, Maker van de aarde,
Drager van pijn, Schenker van leven,
Bron van al wat is en zal zijn,
Moeder en Vader van ons allen,
Liefhebbende God, die is en ons vergezelt

Moge de heiliging van uw naam
weerklinken door het heelal!
Moge de weg van uw gerechtigheid bewandeld worden
door de volken van onze aarde!

Uw hemelse wil worde gedaan
door alle geschapen wezens!
Uw rijk van vrede en vrijheid voede
onze hoop en kome op aarde.

Voed ons met het brood dat we deze dag nodig hebben.
Vergeef ons de pijn die wij elkaar aandoen.
Sterk ons in tijden van verzoeking en beproeving.
Hoed ons voor de zorgen die wij niet kunnen dragen.
Bevrijd ons van de greep van alle kwaad.

Want U regeert in de heerlijkheid van de macht der liefde,
nu en in eeuwigheid. Amen.
(vrij naar een Maori-gebed)

Collecte

Wij zingen “Ik danste die morgen ...” LB 839 1 t/m 4

Elkaar tot zegen zijn

Ontmoeting bij koffie en thee

*Hieronder treft u enige teksten die willen bijdragen
aan de poëtische Leeftocht voor onderweg.*

Staan in winterlicht twee bomen
stram gelaten kaal wanhopig

Horen zij de storm aankomen
sluit de één zijn oren, ogen
wordt een zwaluw in zijn dromen

Grijpt de ander met zijn wortels
in nog onderaardser donker

Naar nog dieper waterstromen

Huub Oosterhuis

Een winterdag

Er stond een meisje met een heel klein handje
krumels te strooien voor een mus of wat,
scherp oplettend wie al iets had gehad.
En de haaibaaien gaf ze een standje.

Het was een langgerekte monoloog.
De telkens weerkerende felle krijs
van soms een meeuw bracht haar niet van de wijs,
ze had die rustverstoorder scherp in het oog.

In het heelal hield zij de zaken bij.
Soms deed ze passen. De sneeuw kraakte.
Met een schel stemmetje prees ze en laakte.
En met dat kleine handje voerde zij.

Han G. Hoekstra

Camino

*Leven is op weg zijn,
bergen beklimmen, waden door rivieren,
bloemen plukken bij maanlicht,
dwalen door eenzaamheden en woestijnen,
een kaars branden tegen de storm,
oplopen met anderen of hen dragen,
brood delen en vieren in de nacht.*

*Leven is pelgrimeren,
een tijdlang werken aan de weg
een brug bouwen over het water,
rovers en duivels verjagen,
waken en bidden met zieken,
doden begraven bij de kapel.*

*Maar nooit raken de pelgrims thuis:
'vreemdelingen' vestigen niet.
Wanneer zij eindelijk aankomen,
weten ze wat ze vermoedden:
De weg is het doel.*

Bron: onbekend

Reikt de invloed
van een gedicht zo ver
dat iemand ergens
te laat komt,
omdat hij het net heeft
gelezen?

K. Schippers